ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. B. R.,** zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou LL. M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby cizinecké policie,** se sídlem Vrchlického 46, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2013, č. j. KRPJ-124670/ČJ-2013-160022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2014, č. j. 32 A 5/2014 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2014, č. j. 32 A 5/2014 – 15, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2013, č. j. KRPJ-124670/ČJ-2013-160022. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla tak, že stěžovatele podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajistila za účelem jeho předání podle mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002 a doba zajištění byla stanovena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Krajský soud žalobu neshledal důvodnou, neboť dospěl k závěru, že lhůta v délce 90 dnů zajištění byla v případě stěžovatele stanovena v souladu se zákonem a se zřetelem ke všem okolnostem případu, zejména k tomu, že stěžovatel nedisponoval žádnými doklady. Krajský soud také dovodil, že aplikace ust. § 123b zákona o pobytu cizinců nebyla namístě, neboť stěžovatel v době zajištění nevlastnil žádný průkaz totožnosti, tudíž by nemohl plnit podmínky podle tohoto ustanovení. Soud odmítl rovněž argumentaci stěžovatele, že s ním mělo být zacházeno jako s žadatelem o azyl v České republice, když o azyl požádal v Maďarské republice; nebyla splněna základní podmínka pro aplikaci směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. 1. 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále též jen „přijímací směrnice“), protože stěžovatel o azyl v České republice nepožádal. Materiální podmínky byly stěžovateli zajištěny v rámci jeho zajištění poskytnutím ubytování v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová (dále též jen „ZZC“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že ze strany žalované a potažmo krajského soudu došlo k porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zveřejněné pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Evropská úmluva“), a dále ust. § 123b zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel se zejména domnívá, že povinnost Policie ČR podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy zkoumat po celou dobu zajištění, zda důvody zajištění trvají, je zcela irelevantní s ohledem na záruky plynoucí z čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Z uvedeného ustanovení jednoznačně plyne, že orgánem povinným přezkoumávat zákonnost zajištění je soud a nikoliv Policie ČR. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 – 26, jenž uvádí, že správní orgány by měly dobu zajištění stanovovat nejvýše ve zhruba měsíčních intervalech, aby byla zajištěna možnost účinného soudního přezkumu. Stěžovatel dále konstatuje, že v řízení o přezkumu zákonnosti jeho zajištění došlo k porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy také proto, že toto řízení neproběhlo urychleně. Ačkoli podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců má soud o žalobě rozhodnout do 7 pracovních dnů, k vydání rozsudku došlo až po 14 dnech od uplynutí této zákonné lhůty a zástupci stěžovatele byl rozsudek doručen až za dalších 36 dní. Celkově řízení o žalobě trvalo 64 dnů. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva stěžovatel tvrdí, že řízení nebylo možno považovat za „urychlené.“

Stěžovatel dále poukazuje na to, že již v žalobě uvedl, že na něj mělo být nahlíženo jako na žadatele o azyl v České republice, přestože o tento požádal v Maďarské republice. Stěžovatel tudíž nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že orgány ČR nejsou povinny zacházet se žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarské republice tak, jako kdyby byl žadatelem v ČR. Má za to, že uvedené stanovisko, které v nedávném rozsudku zastal rovněž Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 4 As 134/2013, je v rozporu se zněním přijímací směrnice, jak je vykládána Soudním dvorem Evropské unie (rozsudek ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. C-179/11). ČR tak byla povinna plnit veškeré závazky pro ni plynoucí z této směrnice a na stěžovatele uplatnit stejný režim, jako by zde požádal o azyl. Podle § 79 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), platí, že k ubytování žadatele o udělení mezinárodní ochrany slouží pobytová střediska. Stěžovatel se tedy domnívá, že měl být umístěn v pobytovém středisku Ministerstva vnitra, kde může

mít hlášený pobyt, a nikoliv v ZZC. Bylo tak povinností žalované zvážit jeho umístění do pobytového střediska Ministerstva vnitra, jako jedno z možných opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel závěrem oponuje názoru krajského soudu, že materiální podmínky mu byly zajištěny v rámci jeho zajištění v ZZC, které je zařízením ubytovacího charakteru, zejména pro cizince neznalé jazyka, právních předpisů apod. Tento závěr vypovídá o neznalosti faktických okolností ohledně režimu, jakému je cizinec v ZZC podroben. Umístění do ZZC nelze dle stěžovatele považovat za realizaci povinností vyplývajících z čl. 14 přijímací směrnice.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatel rozsudek krajského soudu zrušit a spolu s ním zrušit také napadené rozhodnutí žalované a věc jí vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 12. 2013 ve 21:30 hod. kontrolovala hlídka odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie kraje Vysočina tři dospělé osoby a dvě malé děti cizí státní příslušnosti. Cizinci byli v osobním vozidle v prostoru benzinové čerpací stanice. Při kontrole předložil řidič vozidla maďarský cestovní pas, ostatní cestovní doklady neměli. Stěžovatel a jeho manželka A. R. byli proto zajištěni podle § 27 odst. 1 písm. d) odst. 2 zákona o Policii ČR a bylo s nimi dne 7. 12. 2013 zahájeno správní řízení o povinnosti opustit území České republiky, neboť neoprávněně vstoupili a neoprávněně pobývali na jejím území. Vzhledem k účelovému nelegálnímu překročení vnějších hranic Evropské unie, absenci cestovního dokladu, jakož i nedostatku finančních prostředků k zajištění obživy, ubytování, nebo případného vycestování zpět do Afghanistánu, bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto o zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publ. ve sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 1/2004 Sb. m. s., přičemž doba zajištění byla stanovena podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 90 dnů. Spolu se stěžovatelem a jeho manželkou byly do ZZC Bělá Jezová umístěny i jejich děti M. J. R. a M. K. R., a to z důvodu, že vzhledem k jejich nízkému věku (3 a 1 rok) jim nebylo možné zajistit náhradní a kvalitnější péči. Dne 9. 12. 2013 bylo po manuálním zpracování výsledku EURODAC zjištěno, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu v Maďarské republice, a proto bude předán do tohoto státu. K předání stěžovatele spolu s jeho rodinou orgánům Maďarské republiky došlo dne 21. 1. 2014 v rámci readmisního řízení podle nařízení Rady (ES) č. 343/2003,

kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.

Námitkou délky zajištění stěžovatele stanovené napadeným rozhodnutím na 90 dnů se zabýval již krajský soud, přičemž neshledal, že by bylo jakkoli porušeno ust. čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy ani jiného právního předpisu. Nejvyšší správní soud je stejného názoru. Žalovaný ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč považoval lhůtu v trvání 90 dnů za lhůtu zákonnou, když při jejím stanovení přihlédl zejména k předpokládané složitosti přípravy předání stěžovatele. Zdůraznil ale také, že stanovená lhůta bude využita pouze v případě, nepodaří-li se realizovat předání v době kratší. Předání orgánům Maďarské republiky bylo uskutečněno dne 21. 1. 2014, tj. po uplynutí 45 dnů od zajištění.

Podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na zahájení řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Stěžovateli nutno přisvědčit v tom, že pro účely posouzení souladu vnitrostátní právní úpravy a postupu žalované s čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy není relevantní zákonná povinnost Policie ČR zkoumat v průběhu zajištění, zda trvají jeho důvody. Uvedené ustanovení vyžaduje možnost soudního přezkumu, který nemůže být nahrazen přezkumem ze strany správních orgánů (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 7. 1971, ve věci *De Wilde, Ooms a Versyp proti Belgii*, stížnosti č. 2832/66, 2835/66 a 2899/66). Záruka zakotvená v citovaném článku zahrnuje právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody. Ten může být prováděn soudy automaticky, postačuje však umožnění cizinci iniciovat takový přezkum v rozumných intervalech (viz např. rozsudky ESLP ze dne 25. 10. 1989 ve věci *Bezicheri proti Itálii*, stížnost č. 11400/85, ze dne 5. 11. 1981, ve věci *X proti Spojenému království*, stížnost č. 7215/75, nebo ze dne 15. 11. 2005, ve věci *Reinprecht proti Rakousku*, stížnost č. 67175/01). Pravidelný přezkum trvání důvodů pro zajištění cizince je umožněn cestou žaloby proti rozhodnutím o zajištění a o prodloužení doby zajištění podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. na straně jedné a dále cestou žaloby k civilnímu soudu podle ust. § 200o až200u o. s. ř. na straně druhé. Tato právní úprava zcela odpovídá požadavkům vyplývajícím z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy. O obou možnostech soudního přezkumu (cestou správního i civilního soudnictví) přitom musí být zajištěný cizinec v souladu s ust. § 124 odst. 6 zákona o pobytu cizinců poučen. V projednávaném případě se tak prokazatelně stalo v žalobou napadeném rozhodnutí. Stěžovateli po vydání rozhodnutí o jeho zajištění tak nebylo nijak bráněno, aby podal žalobu k soudu, což ostatně učinil.

Stěžovatel v kasační stížnosti nad rámec žaloby namítá, že v jeho případě došlo k porušení práva podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy také neúměrným prodloužením soudního řízení. Ze soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 6. 1. 2014 byla krajskému soudu doručena předmětná žaloba. Dne 9. 1. 2014 dala soudkyně pokyn vyšší soudní úřednici, aby zaslala stěžovateli i žalované poučení o složení senátu a možnosti namítat podjatost a žalovanou vyzvala k vyjádření se k žalobě a zaslání správního spisu ve lhůtě 2 týdnů (uvedené výzvy a přípisy byly vypraveny dne 15. 1. 2014). Správní spis byl soudu doručen dne 27. 1. 2014 a dne 4. 2. 2014 soudkyně vydala rozsudek ve věci samé, jenž byl doručen žalované dne 3. 3. 2014 a dne 12. 3. 2014 zástupci stěžovatele.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že řízení dle zákona o pobytu cizinců charakterizuje striktní lpění na rychlosti řízení, které se vyznačuje mj. zákonnými lhůtami k provedení některých úkonů. Takto lze přisvědčit stěžovateli, že některé lhůty soud nedodržel, když například chybně poučil žalovanou o lhůtě dvou týdnů k předložení správního spisu a vyjádření k žalobě, i přesto, že § 172 odst. 4 stanoví, že *„[p]olicie předloží soudu vyjádření k žalobě a správní spis do 5 dnů*." Podobně lze považovat za neadekvátní prodlevu jednoho měsíce mezi vyhlášením rozsudku a doručením jeho odůvodnění účastníkům řízení. Přesto kasační soud zdůrazňuje, že tyto okolnosti nejsou samy o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu. Jeví se totiž navýsost nelogické a neúčelné, pokud by kasační soud zrušil rozhodnutí krajského soudu toliko z důvodu jeho opožděného vydání, které by mělo za následek další prodlevu ve vydání konečného rozhodnutí ve věci.

Se stěžovatelem nelze souhlasit, ani pokud jde o námitku, že měl být posuzován jako žadatel o azyl na území České republiky, přestože o azyl požádal v Maďarsku. Žadatele o mezinárodní ochranu definuje zákon o azylu (§ 2 odst. 5) jako cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo cizince, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě Evropské unie, je-li Česká republika příslušná k jejímu posuzování. Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států upravovalo v předmětné době Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003. Z žádného kritéria upraveného tímto nařízením ale neplyne, že by měla být tímto státem Česká republika.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, jak interpretoval směrnici Rady 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl. Podle čl. 3 odst. 1 *„[t]ato směrnice se vztahuje na všechny státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, které na hranici nebo na území členského státu podají žádost o azyl, po dobu, po kterou jsou oprávněni zůstat na území členského státu jako žadatelé o azyl, jakož i na jejich rodinné příslušníky, na něž se taková žádost o azyl vztahuje podle vnitrostátních předpisů.*" Podle čl. 7 odst. 1 této směrnice *„[ž]adatelé o azyl se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento stát vymezí. Vymezené území nesmí narušovat nedotknutelnost soukromí a musí poskytovat dostatečný prostor pro zajištění přístupu ke všem výhodám vyplývajícím z této směrnice.*" Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že stěžovatel mohl požívat výhod plynoucích z předmětné směrnice (materiální podmínky přijetí) pouze po dobu pobytu na území členského státu v postavení žadatele o azyl, tj. pouze v době, kdy pobýval v Maďarské republice. Stěžovatel se mohl volně pohybovat na území Maďarska nebo na jeho části, kterou mu Maďarská republika vymezila; neměl však oprávnění k opuštění daného území. Stěžovatel tedy podle směrnice Rady 2003/9/ES evidentně nebyl oprávněn vstoupit na území České republiky, a proto nemůže ani spravedlivě požadovat, aby mu Česká republika poskytovala výhody podle této směrnice. Pokud stěžovatel dobrovolně opustil území Maďarské republiky, vzdal se tím materiálních podmínek přijetí, které mu měla Maďarská republika poskytnout.

Na uvedeném ničeho nemění ani stěžovatelem uváděný rozsudek Soudního dvora EU sp. zn. C-179 /11. Stěžovatel tento rozsudek totiž interpretoval nesprávně. Soudní dvůr EU konstatoval, že Směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se

stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl, musí být vykládána v tom smyslu, že členský stát, kterému byla podána žádost o azyl (podtrženo NSS), je povinen poskytnout minimální podmínky přijetí žadatelů o azyl stanovené směrnicí 2003/09 i tomu žadateli o azyl, v jehož případě se rozhodne na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, vyzvat jiný členský stát, aby převzal nebo přijal tohoto žadatele zpět jakožto členský stát příslušný k posouzení jeho žádosti o azyl. Povinnost členského státu, kterému byla předložena žádost o azyl (podtrženo NSS), poskytnout minimální podmínky přijetí stanovené směrnicí 2003/09 žadateli o azyl, v jehož případě se podle nařízení č. 343/2003 rozhodne vyzvat jiný členský stát, aby tohoto žadatele převzal nebo přijal zpět jakožto členský stát příslušný k posouzení jeho žádosti o azyl, končí skutečným přemístěním uvedeného žadatele o azyl dožadujícím členským státem, a finanční náklady související s poskytnutím těchto minimálních podmínek přijetí nese posledně uvedený stát, který má uvedenou povinnost. V nyní projednávané věci není sporu o tom, že stěžovatel nepožádal o azyl na území České republiky, nýbrž na území Maďarské republiky. Česká republika proto není příslušná k projednání jeho žádosti a nebyla tudíž ani povinna poskytnout stěžovateli minimální podmínky přijetí žadatelů o azyl stanovené přijímací směrnicí, jak se mylně domnívá.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, že mu bylo možno uložit opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *„[p]řed zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c citovaného zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Uvedené povinnosti žalovaná dostála, neboť před rozhodnutím o zajištění stěžovatele zkoumala, zda lze v jeho případě použít některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince. Své závěry pak žalovaná řádně popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když konstatovala, že toto možné nebylo, jelikož cizinec sice vlastnil určité finanční prostředky, ale neměl na území České republiky žádný pobyt, tudíž se neměl kde zdržovat a tvořil rodinu s manželkou a dvěma nezletilými dětmi. Dále u stěžovatele nebyla v době rozhodování dostatečné zjištěna ani jeho totožnost v důsledku absence jakéhokoli dokladu totožnosti. Žalovaná tak řádně zdůvodnila, proč nebylo možné uložit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Argumentace žalované zdůrazňující neexistenci záruky vycestování zpět do Maďarské republiky či do Afghánistánu pokrývá i námitku stěžovatele o domnělé možnosti umístění do přijímacího nebo pobytového střediska Ministerstva vnitra. Ani v takovém případě by totiž nebyla dána jistota, že stěžovatel vycestuje do Maďarska, a nikoliv do Spolkové republiky Německo, nebo do Švýcarska, kam původně s rodinou mířil. Žalovaná proto zcela správně vyslovila, že zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo zjevně neúčinné.

Žalované rozhodně nevznikla ani povinnost stěžovateli zajišťovat nebo shánět jakékoliv místo pobytu; to platí i pro pobytová střediska Ministerstva vnitra zmiňovaná v kasační stížnosti, do kterých nebylo možné stěžovatele umístit, neboť, jak již bylo objasněno výše, není žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu. Ustanovení § 1 tohoto zákona mimo jakoukoliv pochybnost určuje, že zákon o azylu upravuje podmínky vstupu a pobytu cizince, který projeví úmysl požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu a pobyt azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany na území. Jednotlivá ustanovení zákona o azylu, včetně úpravy pobytových středisek, lze proto vztáhnout pouze na osoby, které o mezinárodní ochranu požádaly Českou republiku. To ovšem není případ stěžovatele, jenž požádal o azyl Maďarskou republiku.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že zajištění stěžovatele bylo nezbytné k tomu, aby mohl být předán do Maďarské republiky v souladu s čl. 16 odst. 1 písm. c) nařízení Rady (ES) č. 343/2003.

Nejvyššímu správnímu soudu je známo z úřední činnosti, že rozhodnutí napadené stěžovatelovou žalobou bylo zrušeno v jiném řízení pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2014, č. j. 32 A 4/2014 - 38. Nejvyšší správní soud ovšem v tomto kasačním řízení posuzuje zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, přičemž respektuje, že tento soud rozhodoval o žalobě v mezích žalobních bodů a podle právního a skutkového stavu v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy tuto skutečnost vážil pouze z hlediska, zda důvodem zrušení správního rozhodnutí označeným rozsudkem nebyly vady, k nimž měl krajský soud přihlédnout i v řízení o stěžovatelově žalobě. Důvodem zrušení správního rozhodnutí k žalobě nezletilých dětí stěžovatele bylo, že žalovaná v řízení o zajištění stěžovatele (a shodně i v řízení o zajištění jeho manželky) nepovažovala tyto děti za účastníky správního řízení a tím závažným způsobem zasáhla do jejich práv. Takovou námitku stěžovatelova žaloba neobsahovala a soud tak na jejím základě nemohl posoudit, zda žalovaná tímto postupem zkrátila jeho práva či nikoliv. Nebylo ani důvodu, aby toto pochybení krajský soud vážil z moci úřední, nad rámec žalobních bodů, neboť nejde o pochybení, které se shodně jako vůči nezletilým dětem projevilo i vůči stěžovateli.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto jí Nejvyšší správní soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu